

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 260/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., S., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia čl. 2 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 v spojení s čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach listom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. Spr. 2324/2006 z 12. januára 2007 označeným ako „*Odpoveď na sťažnosť*“, vybavením sťažnosti Krajským súdom v Bratislave listom sp. zn. Spr. 2085/07 z 21. marca 2007 a listom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 6623/2007-52 z 13. júna 2007 označeným ako „*Vybavenie podnetu z 25. apríla 2007*“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2007 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 2 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 v spojení s čl. 144 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) listom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Spr. 2324/2006 z 12. januára 2007 označeným ako „*Odpoveď na sťažnosť*“, vybavením sťažnosti Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) listom sp. zn. Spr. 2085/07 z 21. marca 2007 a listom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 6623/2007-52 z 13. júna 2007 označeným ako „*Vybavenie podnetu z 25. apríla 2007*“.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v jej právnej veci proti odporcovi M., s. r. o., B., o zaplatenie finančnej sumy bol okresným súdom nariadený termín pojednávania na 27. november 2006. Na základe písomného predvolania sa sťažovateľka spolu s právnym zástupcom dostavila v uvedený deň na okresný súd. Na pojednávaní im zákonný sudca oznámil, že pojednávanie bude odročené na iný termín, pretože odporca ospravedlnil svoju neprítomnosť 5 dní pred termínom pojednávania. Zákonný sudca na pojednávaní informoval sťažovateľku, že telefonicky kontaktoval jej právneho zástupcu s úmyslom oznámiť mu túto skutočnosť, avšak bezúspešne. Ako vyplynulo neskôr, dôvodom bolo zmena telefónnych čísiel právneho zástupcu sťažovateľky.

Na základe toho, že na strane sťažovateľky, ako aj jej právneho zástupcu došlo k zbytočnej majetkovej ujme a strate času, právny zástupca sťažovateľky podal 1. decembra

2006 sťažnosť predsedovi okresného súdu „*na výkon verejnej moci sudcu (...) v konaní sp. zn. 23 Cb 264/2003*“, v ktorom opísal nespokojnosť s tým, že sťažovateľke ani jemu nebola oznámená skutočnosť, že odporca a jeho právny zástupca ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní.

Predseda okresného súdu v „*Odpovedi na sťažnosť*“ sp. zn. Spr. 2324/2006 z 12. januára 2007 označil sťažnosť sťažovateľky za neprípustnú, pretože z jej obsahu nevyplývalo, že „*by táto smerovala proti porušovaniu práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. že by došlo k porušeniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi, zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva*“, a odvolal sa na § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých predpisov (ďalej aj „zákon o súdoch“). V závere oboznámil sťažovateľku s tým, že „*súd nie je povinný informovať účastníkov konania či druhá strana sa ospravedlní na konkrétny termín pojednávania*“.

Keďže sťažovateľka nebola s odpoveďou okresného súdu spokojná a bola toho názoru, že sťažnosť nebola riadne vybavená, podaním z 1. februára 2007 adresovaným ministerstvu spravodlivosti, ktoré bolo neskôr postúpené krajskému súdu, žiadala preskúmať vybavenie jej sťažnosti predsedom okresného súdu. Krajský súd v odpovedi sp. zn. Spr. 2085/07 z 21. marca 2007 súhlasil s hodnotením jej sťažnosti predsedom okresného súdu ako neprípustnej, pretože bola podaná z iných dôvodov, ako to ustanovuje § 62 ods. 1 zákona o súdoch. Pretože sťažnosť sťažovateľky nebola okresným súdom vybavená v 30-dňovej lehote, uznal jej čiastočnú opodstatnenosť.

Keďže aj s vybavením tejto žiadosti bola sťažovateľka nespokojná a nesúhlasila so závermi krajského súdu, podala 25. apríla 2007 „*Návrh na prešetrenie postupu KS Bratislava (...)*“ ministerstvu spravodlivosti, ktoré v odpovedi č. 6623/2007-52 z 13. júna 2007 označenej ako „*Vybavenie podnetu z 25. apríla 2007*“ uviedlo, že „*nie je oprávnené skúmať spôsob prešetrenia vybavenia (...) sťažnosti na postup Okresného súdu Bratislava III podpredsedom krajského súdu v Bratislave*“, pretože sťažovateľka žiada

o „prešetrenie prešetrenia vybavenia (...) sťažnosti na postup Okresného súdu Bratislava III“ a „takýto inštitút (...) zákon nepozná“.

Sťažovateľka s opísaným postupom označených súdov a ministerstva spravodlivosti nesúhlasí, lebo „ani v jednom prípade nebola (...) sťažnosť dotknutým subjektom riadne vybavená“, a domnieva sa, že označené subjekty hrubým spôsobom porušili jej práva garantované ústavou a zákonmi.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) Okresný súd Bratislava III odpoveďou na sťažnosť zo dňa 12. 1. 2007, Krajský súd v Bratislave vybavením sťažnosti zo dňa 21. 3. 2007, MS SR listom zo dňa 13. 6. 2007 porušili základné práva sťažovateľa podľa čl. 2, čl. 12, čl. 46, čl. 47 v spojení s čl. 144 Ústavy SR. Dohovor č. 209/1992 Zb., v čl. 6 ods. 1., čl. 26 Vyhlášky č. 120/1976 Zb., § 18 zák. č. 99/1963 Zb, § 2 ods. (2) a (3) zák. č. 385/2000 Zb., § 49 a § 53 zák. č. 757/2004 o Súdoch, § 2, § 3, § 9 zák. č. 365/2004 Zb.

2.) Ústavný súd SR Odpoveď na sťažnosť OS Bratislava III z 12. 1. 2007, Vybavenie sťažnosti Krajského súdu v Bratislave z 21. 3. 2007, list - vybavenie podnetu z 13. 6. 2007 Ministerstva spravodlivosti SR ako neústavné a nezákonne zrušuje a prikazuje im opätovne prejednať sťažnosť sťažovateľa.

3.) Ústavný súd prikazuje Súdnej rade SR, aby podala návrh na začatie disciplinárneho konania proti predsedovi OS Bratislava III, JUDr. T. M., podpredsedovi KS v Bratislave JUDr. M. M. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4.) Ústavný súd prikazuje Ministerstvu spravodlivosti SR disciplinárne prejednať so zodpovedným pracovníkom povereným riadením odboru obchodného a exekučného práva JUDr. J. V. za nevybavenie Sťažnosti sťažovateľa zo dňa 25. 4. 2007 doručenej 30. 4. 2007 MS SR.

5.) Ústavný súd sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20.000,- Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

1. Ústavný súd považoval za potrebné venovať pozornosť predovšetkým namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označenými všeobecnými súdmi a ministerstvom spravodlivosti.

Ústavný súd vychádzal pritom z doterajšej judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a na základe toho ho možno považovať aj za základ ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa základného práva podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. IV. ÚS 142/07, IV. ÚS 165/07).

K problematike práva na spravodlivý proces je potrebné uviesť, že okrem prístupu k súdu sa čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita konania, inak povedané, spravodlivý proces.

Podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosť na postup súdu môže podať účastník konania alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Podľa § 63 zákona o súdoch sťažnosti vybavuje predseda príslušného súdu, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Sťažnosti na predsedu súdu vybavuje predseda súdu vyššieho stupňa.

Podľa § 64 zákona o súdoch účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prierahy v konaní alebo porušené zásady dôstojnosti súdneho konania, a odstránenie zistených nedostatkov (ods. 1). Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti. Ak je to na riadne vybavenie sťažnosti potrebné, vypočuje sa sťažovateľ a vyjadria sa k nej osoby, proti ktorým sťažnosť smeruje, alebo ďalšie osoby, ktoré môžu pomôcť pri prešetrení sťažnosti (ods. 2). Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, a ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky (ods. 3).

Podľa § 65 zákona o súdoch sťažnosť musí byť vybavená do 30 dní odo dňa jej doručenia orgánu príslušnému na jej vybavenie (ods. 1). Ak lehotu podľa odseku 1 nemožno dodržať z dôvodu nemožnosti zabezpečenia podkladov na riadne vybavenie sťažnosti alebo v prípadoch náročných na prešetrenie, možno lehotu uvedenú v odseku 1 predĺžiť; sťažnosť však musí byť vybavená najneskôr do troch mesiacov odo dňa jej doručenia orgánu príslušnému na jej vybavenie. O každom predĺžení lehoty na vybavenie sťažnosti a o dôvodoch predĺženia je orgán vybavujúci sťažnosť povinný písomne upovedomiť sťažovateľa bez zbytočného odkladu v rámci lehoty podľa odseku 1 (ods. 2).

Podľa § 66 zákona o súdoch o spôsobe vybavenia sťažnosti a prijatých opatreniach na odstránenie zistených nedostatkov musí byť sťažovateľ upovedomený písomne. To neplatí, ak sťažovateľ na písomnom upovedomení netrvá alebo ak sťažovateľ zomrel, stal sa nezvestným alebo je pre trvalý pobyt v cudzine nedosiahnuteľný.

Ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť, ktorú podal na príslušnom orgáne súdu, nebola ním riadne vybavená, môže podľa § 67 ods. 1 zákona o súdoch požiadať do 30 dní od doručenia odpovede, s ktorou nie je spokojný,

a) predsedu krajského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu,

b) predsedu Vyššieho vojenského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom vojenského obvodového súdu,

c) ministerstvo o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu, predsedom Špeciálneho súdu a predsedom Vyššieho vojenského súdu.

Podľa § 67 ods. 2 zákona o súdoch sa na prešetrenie vybavenia sťažnosti primerane použijú ustanovenia tohto zákona o vybavovaní sťažností.

Podľa § 68 zákona o súdoch, ak tento zákon neustanovuje inak, použije sa na vybavovanie sťažností osobitný zákon, ktorým je zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach.

Z obsahu napadnutých odpovedí označených subjektov vyplýva, že tieto subjekty zvoleným spôsobom riadne odôvodnili a vybavili sťažovateľkine sťažnosti v súlade s platnými právnymi predpismi.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými postupmi označených porušovateľov a možným porušením sťažovateľkou uvádzaných práv. Skutočnosť, že sťažovateľka s uvedenými postupmi *„nesúhlasí, lebo ani v jednom prípade nebola (...) sťažnosť dotknutým subjektom riadne vybavená“*, nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti názoru alebo svojvôli v postupe označených subjektov. Nespokojnosť sťažovateľky s obsahmi odpovedí dotknutých subjektov nie je dôkazom o ich neústavnosti.

Navyše z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že dôvodom sťažovateľkinej sťažnosti predsedovi okresného súdu bola skutočnosť, že jej neoznámením neúčasti odporcu a z toho vyplývajúceho odročenia termínu pojednávania *„vznikla zbytočne majetková ujma“*, pretože *„zbytočne vykonali viac ako cca 1.000 km z M. a (...) zo S. do B. a naspät“*, ako aj *„strata času (...), ušlý deň a neprítomnosť v zamestnaní“*.

Občiansky súdny poriadok (§ 147 ods. 1) pamätá aj na také situácie, keď účastníkovi vznikli trovy konania zavinením iného účastníka alebo náhodou, ktorá sa mu prihodila. V uvedenom prípade bez zreteľa na úspech v konaní môže súd uložiť účastníkovi alebo jeho zástupcovi, aby uhradil takto vzniknuté trovy konania. Rozhodovanie podľa tohto ustanovenia nie je časovo viazané na rozhodnutie vo veci samej (tzv. separácia alebo oddelenie náhrady trov konania) a súd môže kedykoľvek v priebehu konania vydať takéto uznesenie. Z obsahu sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľka uplatnila separátnu náhradu trov konania.

Preto ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní v senáte v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd, krajský súd a ministerstvo spravodlivosti porušili jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahom označených písomností (odpoveďou na sťažnosť, vybavením sťažnosti, listom). Postup všeobecných súdov pri vybavovaní sťažností je upravený zákonom o súdoch (podrobnejšie pozri bod 1 v časti II tohto uznesenia).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že pri vybavovaní sťažnosti a prešetrení vybavenia sťažnosti podľa zákona o súdoch ide o postup administratívneho charakteru, ktorý sa riadi len uvedenými právnymi predpismi, pretože je vyňatý aj spod pôsobnosti právnych predpisov o správnom konaní. Táto špecifická oblasť preto nespadá pod garancie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zároveň to znamená, že postup pri vybavovaní sťažností, resp. pri prešetrení ich vybavenia podľa zákona o súdoch v nijakom prípade nemožno považovať *ratione materiae* za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uvedené skutočnosti súčasne vylučujú možnosť existencie príčinnej súvislosti medzi označenými písomnosťami (odpoveďou na sťažnosť, vybavením sťažnosti, listom) a namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Preto ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní v senáte aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. V časti, v ktorej sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia čl. 2 a čl. 12 ústavy, porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2, 3 a 4 a čl. 47 v spojení s čl. 144 ústavy, práva podľa čl. 26 medzinárodného paktu, podľa § 18 Občianskeho súdneho poriadku, podľa § 2 ods. 2 a 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa § 49 a § 53 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa § 2, § 3 a § 9 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka namietané porušenie týchto práv a ustanovení právnych predpisov nijako skutkovo ani právne neodôvodnila. Výhrady sťažovateľky, pokiaľ ide o túto časť sťažnosti, sú natoľko všeobecné, že im nemožno oponovať konkrétnymi argumentmi.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je však vznesenie konkrétnych relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu, atď.) Vznesenie takýchto námietok však zo sťažnosti nevyplýva.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol jednak pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, a jednak pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Okrem toho mohol ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietnuť aj pre jej oneskorenosť, keďže v tomto prípade nemožno začiatok lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) spájať s doručením listu ministerstva spravodlivosti, pretože zákon o súdoch sťažnosť na „*prešetrenie prešetrenia postupu krajského súdu*“ nepozná, a preto ju nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a na jej podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu možné prihliadať (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03).

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, nevyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatku jej sťažnosti spočívajúcom v predložení splnomocnenia pre advokáta na jej zastupovanie pred ústavným súdom iba vo fotokópii. Taktiež už z toho dôvodu neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších nárokoch sťažovateľky uplatnených v jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2007

